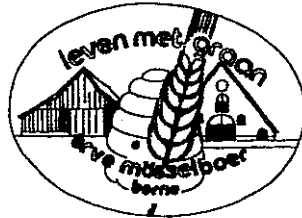

ERVE MÖSSELBOER - LEVEN MET GRAAN

Op een historische plek in Borne staat de hoeve Erve Mösselboer. Zij staat er reeds sinds de 14e eeuw en is altijd familiebezit geweest.

Eind 1990 kwam de boerderij leeg te staan omdat de toenmalige bewoners, de fam. Hassels Mönning, naar de overkant van de straat verhuisde. Wat doet men met een pand dat voor de historie en het nageslacht bewaard moet blijven? Het pand staat immers op een unieke lokatie in het oude gedeelte van Borne. Het gebied, ook wel de Meijershof genoemd, waar vanaf omstreeks 1200 de Hofmeijer zijn domicilie had met grote invloed op het dorp Borne. Zo'n pand vraagt om een bestemming die past in de omgeving waar behalve de Meijershof ook de Synagoge, het Bussemakerhuis, de oude Kerk en de Klopjeswoningen staan.

Deze omgeving is opgenomen in de toeristische wandelroute van het VVV en voert langs oude panden en schilderachtige straatjes. Ook de Pellenhof is daarin opgenomen. Een rustpunt voor oudere mensen die daar als het ware rond de Bleek achter de oude statige kerk wonen. De route gaat verder door de Water-torenstraat met haar huizen met veel bloemen in de vensterbanken. Vandaar loopt hij naar de boerderij met haar oude hooischuur waarin van 10 tot 31 augustus 1991 een groep enthousiaste mensen een bescheiden expositie hebben opgezet onder de naam "Erve Mösselboer - Leven met graan". Er wordt naar gestreefd dit een start te laten zijn van een op te zetten Graanmuseum op deze lokatie.

Bewust is gekozen voor het logo "Leven met Graan". Men wil n.l. een museum worden waarin het gebruik van graan in het dagelijks leven tot uitdrukking wordt gebracht. Men wil de bezoeker tonen hoe het graan met het dagelijks leven verweven was en is. Want laten we wel wezen, een leven zonder graan is toch zeker niet denkbaar?

Zolang de mensheid bestaat heeft graan een belangrijke plaats ingenomen in het dagelijkse leven. Indianen verbouwden reeds mais (ook een graansoort) om het tot meel te stampen en er vervolgens maiskoeken van te bakken. In de Oosterse landen werd veel rijst (eveneens een graansoort) verbouwd. Zoals iedereen nog wel uit de geschiedenisboekjes zal weten, werd er door veel mensen voor een handvol rijst, een hele dag gewerkt. Dan had men tenminste weer voedsel. In de loop der jaren zijn

de technieken voor ploegen, eggen, zaaien en oogsten sterk verbeterd. Machines hebben deels de taken van de mens overgenomen.

Met de expositie "Erve Mösselboer - Leven met Graan" is getracht het gebruik van graan in de historie en het heden te tonen. Niet alleen met voorwerpen, graansoorten (waarvan er meer dan 20 te zien waren) maar vooral door te laten zien hoe en waar graan wordt gebruikt. Zo werd er brood gebakken in een oude oven, zodat de geur van vers brood je tijdens de expositie tegemoet kwam. Bij de koffie konden vers gebakken flensjes worden gegeten. Ook krentewegge was verkrijgbaar. Een fraaie diaserie over het oogsten van graan werd vertoond.

Voor Borne en de overige historische panden in deze oude dorpskern is Leven met Graan een prachtige aanvulling. Het vult de leemte op die ontstaat aan het einde van een wandeling door Oud-Borne. Om in stijl af te sluiten: Borne heeft gezaaid, het heeft lang geduurd voor het gezaaide rijp was, doch met en na de expositie "Erve Mösselboer - Leven met Graan" kan er nu worden geoogst. We hopen dat deze expositie een begin mag blijken te zijn van een permanent Graanmuseum in Borne. Over plannen dienaangaande hopen wij U in een volgende bijdrage nader te berichten.

W. van Kuyk.

ALLERZEELEN

Tot een der beste Bornse dichters en schrijvers, die hun gedachten in de Twentse Sproak verwoordden, mag zeker G.J. ten Voorde (van de Kloempmaker) worden gerekend. Zijn leven lang werkte hij als administrateur bij de Boerenbond en kende daar elke boer en landman die er kwam.

Zijn ontmoetingen met hen, daar "op n plas" vormden een jarenlange bron van kostelijke verhalen. Hij kon daarover uitzonderlijk geestig en deskundig vertellen, zoals b.v. in het Jaarboek Twente 1964, "Ower Boornse bienaamn en zo.....".

In zijn gedichten komt steeds weer zijn liefde voor en zijn kennis van de natuur te voorschijn. Hij getuigt daarvan in een groot aantal gedichten het gehele jaar rond. Diep godsdienstig als hij was, trok hij meestal, na een inleiding over de schoonheid van de natuur, een parallel naar de samenhang daarvan met de zin van zijn mensenleven.